

ב. מיכאל

רק עושים רצון אביהם שבשמים

אפשר על כן לחדול מן הכ"ס על שליחי החבלה הללו. הם רק עושים את רצון אביהם שבשמים. מנסים לשוב וללמד את היהודים שמדינה "יהודית" זה לא רעיון מוצלח במיוחד. לכוונן סתם מדינה שפוייה ונאורה, כמו זו המ"תוארת בספר "אלטנוילנד"? בה"חלט. אבל מדינה "יהודית"? כמו זו שבתוכה אנחנו שקועים? יש מור השם וירחם.

ולסיום, צמד הערות אק"טואליות: ראשית, אין צורך לחשוש שמתווה ביידן יפריע לשליחי האל למלא את שליחו"תם. מבחינתם, כל מזימות הנשיא האמריקאי אינן אלא מכה קלה בארבע־כנפות.

שנית, אין ללעוג לטענת הח"דים שלימוד תורה מציל ממוות. הם צודקים. לימוד תורה בהח"לט מציל חיים. בעיקר את חיי לומדיה המתמידים. לא הרבה אמהות שכלו את בניהן באוהלה של תורה. ועל כך — שָאָפוּ.

החשמונאים, כך בבית שני, כך במלכות ברכוויבה הקצרצרה. כך תמיד: עצמאות־מדינה־קט"סטרופה. לא בכדי שלח ריב"ו ננו את חז"ליו לאסור כל ניסיון לשוב ולהקים מדינה "יהודית". התפקיד הזה הופקד לצמיחות בידי המשיח (שעתיד להגיע רק "בקץ הימין", ככתוב בתפילות שחרית).

והנה זה שוב קורה. היהודים שוב מנסים. שוב מקימים מדינה. שוב מכנים אותה "יהודית". ושוב הראש מתקרב אל הקיר, וריח של חורבן שוב עומד באוויר. או־וויי. הקב"ה התגייס כמובן להצלה. מחלקת מלאכי החבלה שלו הקי"מה מיד את "מפעל ההתנחלות", את מפלגות הדת והארץ השלמה, המליכה את ביבי וב"ב, וטימט"מה כדבעי את מוחות האספסוף. הכל, במאמץ להחיש את ההתפוררות וכך למנוע את הקטס"טרופה האמיתית המתקרבת. נו, והשאר הוא כרוניקה.

הם מעשי ידי רבש"ע: החרדים ברעבתנותם, החרד"לים בר"שעותם, המשיחיים בהבליהם, הבטלנים בכטלנותם, השובי"ניסטים בגזענותם והביביס"טים באיוולתם. כל אלה שאינם מביאים אלא חרפה והתפוררות על מדינתם. היכן בדיוק מס"תתרת בהם הטובה השמיימית? אך מכיוון שההלכה מחייבת אותי (יהודי אנוכי!) לקבל בהכ"נעה את אקסיומת הטוב האלוהי, לא מיהרתי להרים ידיים. קימ"טתי את מצחי, גירדתי בפדתי"ת, יגעתי ודומני שמצאתי: ובכן, כידוע, הקב"ה הוא ישות ותיקה ביותר. אולי עוד מלפני המפץ הגדול, ממילא, מלוא דברי ימי עמו הנבחר פרושים לנגד עיניו. ורבש"ע חד העין גילה שם דבר מעניין ומעיק: כל אימת שה"עם היהודי מנסה להקים לעצמו מדינה "יהודית", מסתיים הני"סוי עם הראש בקיר ובקטסטרופה. כך בבית ראשון, כך במלכות

מרה אחת יש בתלמוד, שעל"פי ההלכה ("השולחן ערוך"), חייבת להיות תמיד לנ"גד עיניו של כל יהודי: "כל תעביד רחמנא — לטב עביד". ובעברית: כל מעשי האל — לטובה נעשים. תכליתו של המכתם די ברורה: למנוע מן המאמינים להיתפס חלילה להרהורי כפירה כאשר הם מהרהרים במעשים של האל שלא קל למצוא בהם משהו טוב: השואה למשל. או פֶּלְטָפּוּס. לוקמיה בילדים. אמסלם. הירו"שימה. יתושים. אספסוף. בינה מלאכותית... לא קל למצוא שמץ של טוב אלוהי בכל אלה. וכך גם במצבה הנוכחי של המדינה המתקראת "יהודית". לכאורה, מדינת נבחרת האל. הבנים היקירים שלו. והנה היא נראה כסחבה לא מכובסת. אלי"מה, מרושעת, מושחתת, גוענית ושלומיאלית. איפה כאן הטוב המובטח של האל? גם רוב האחראים למצב הזה